

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΘΥΣΙΑΣ

ΤΟΥ ΠΕΤΡΟΥ ΜΑΞΑ

ΦΤΟΧΗ ΜΟΥ ΚΑΡΔΙΑ!



ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — Στο Μπουλιε, κοντά στον Άγιο Γιάννη, πάνω σ' ένα καταφύγιο λόφο, εγκαθίστανται, σε μία πολυτελή βίλλα, ένας γηραιός βαθύπλουτος κύριος, ένας έκπτωτος Ίνδός πρίγκιπς, ο Όλκάρ, και η άνεστια του Σιμών ην' Ίλοα, μια νέα με κεραμίδια ώμορφα. Έχουν έρθει από τις Ίνδιες χάρη της αγάπης της Σιμώνης, που να λεπτή, νεαλκάτη κι εύθραυστη σαν λουλούδι της σέρας.

Γιά να έχη συντροφιά η Σιμώνη καλεί από τη Μασσαλία μία φτωχή εκάδελφη της, τη Ζερμαίν, με τη μητέρα της. Η Ζερμαίν είχε επίσης ορατία, γεμάτη θρησεία και θεία. Η δύο ευεργετικές βρισκονται στον κήπο της επαύλειως και μιλούν για τη ζωή τους. Η Σιμώνη, που είχε κιόλας αρραβωνιασμένη, αναγιει στη Ζερμαίν την καρδιά της. Της λέει πως την βασανίζουν μαύρες προαιθήσεις. Ένας φακίρης της είπε, στις Ίνδιες, πως θα πεθάν νά, πως θα προβή στην αγάπη της, πως θα πεθάν για την αγάπη, πως η μικρή, τρυφερή της καρδιά θα σπάση σε χίλια κομμάτια...

Πριν έρθη στη Γαλλία η Σιμώνη γνώρισε στις Ίνδιες τον ύποπλοισαρχο του Γαλλικού Ναυτικού Κάρολο Κερβάλ. Ο νέος έρωλοξενείτο από παλάτι του βίτου της. Η Σιμώνη τον συμπαρέσε από την πρώτη στιγμή που τον είδε. Στάγαγά δέ η συμπαρέσει της έξελεγχθη σε φλογερο έρωτικό πάθος. Κανείς δέν έφερε τίποτα σχετικώς, ο Κερβάλ δέν ύπομιαζεται το ελάχιστο. Την ημέρα όμως που προκειται να φύγη, η Σιμώνη ύποσταναί τον μικρούλα Σιμών. Η έρωτοτυχημένη κούρ πέφτει άρρωστη βορεία. Καλούνται οι καλύτεροι γιατροί και δηλώνουν ότι ή δέν νά. Ίλοα είναι καταδικασμένη να πεθάν. Μόνον μία μεγάλη χαρά μπορεί να την σώση. Ο θεός της πρίγκιπς Όλκάρ τά καταλαβαίνει τότε δια και με διακοσμημένα μυσία άποκαλύπτει το μυστικό της Σιμώνης στον Κερβάλ. Ο Γάλλος ύποπλοισαρχος βρισκείται σε δύσκολη θέση. Δέν αγαπά τη Σιμώνη. Δέν φταίει αυτό γιά ό,τι συνέβη. Μα και δέν μπορεί να φύγη και να την σκοτώση με την άδιαφορία του...

(Συνέχεια εκ του προηγουμένου)
 'Ο Κάρολος βρέθηκε σ' άμυχανία. Τι μπορούσε ή μάλλον τι έπρεπε να κάνει; Νά φύγη και ν' αφήση πίσω του τη συμφορά και το θάνατο, σ' ένα σπίτι που του φέρθηκαν με τόσο καλοσύνη; Άν τώκανε αυτό, θάταν σαν να σκότώανε την Σιμώνη με τά ίδια του τά χέρια. Έπρεπε να μείνη. Νά μείνη έστω κι' άν δέν αγατούσε τη δεσποινίδα ντ' Ίλοα.

Τά μάτια του πρίγκιπς, ενώ έλεγε τά λόγια αυτά, ήσαν διακοσμημένα. Έλάτρευε τη Σιμώνη. Αυτή ήταν ή μόνη του χαρά στον κόσμο και τώρα, τώρα την έχανε, από μία μοιραία, μία έντελως τυχαία σύμπτωση.

— Τι σκέπτεσθε, κ. Κερβάλ; ρώτησε άξφανα ο Όλκάρ τον Κάρολο.

— Σκέπτομαι, ψιθύρισε λυπημένα ο Κάρολος, ότι έγινα αίτια μιας συμφοράς, χωρίς να τό θέλω... Μα πείτε μου, πρίγκιπς, είσαστε βέβαιος πως ή άνεστια σας μ' αγαπά;

'Ο Όλκάρ κούνησε το κεφάλι του κι' άπάντησε:

— Άλλοίμονο, κύριε!... Είμαι πλέον ή βέβαιος γι' αυτό. Η Σιμώνη σας λατρεύει!...

'Ο Κερβάλ έσφιξε τό μετωπό του δυνατά με τό χέρι κι' επανέλαβε με άνανία:

— Μ' αγαπά! Μή λατρεύει!... Θεέ μου, Θεέ μου!...

Τότε μεταξύ των δύο αυτών άνδρων που συνταρασσοντο από διαφορετικά συνασθήματα, έπεκράτησε νέα σιωπή, που τη διέκοπτε μονάχα ή δύσκολη άναπνοή τους.

Πρώτος έλαβε πάλι τό λόγο ο Όλκάρ, με μία φωνή που φανέσωνε θλίψη συνάμα και ντροπή για τη θέσι του.

— Έλπίζω ότι θα με συγχωρήσετε, κύριε, που σας εξομολογήθηκα αυτό τό μυστικό, είτε στο συνομιλήτη του. Γνωρίζω ποιές συνήθειες έπαυρατον στη Γαλλία, έπρεπε όμως να μίν άήσως χωρίς άπάντησι τις ειλικρινείς ερωτήσεις σας. Σ' εώσις τώρα άπομένει να δώσετε τη λύσι του προβλήματος που μής παρουσιάστηκε. Άναγνωρίζω όμως ότι δέν φταίτε σε τίποτε και ότι δέν είνε σφάλμα δικό σας άν έκλέψατε την καρδιά του παιδιού μου.

'Ο Κάρολος γνώρισε στον πρίγκιπια και του ειπε μ' άπόφρασι:

— Πρίγκιπς, δέν θέλω να σας κάμω ένα τόσο μεγάλο κακό. Άφοϋ ή άνεστια σας μ' αγαπά, όπως λέτε, είμαι πρόθυμος να έπανορθώσω τό κακό που έπροξένησα, χωρίς να τό θέλω. Θ' αναβάλω την άναχώρησί μου, θα κάμω τό παν γιά να σώσω τη Σιμώνη.

— Άλήθεια! φώναξε ο Όλκάρ με μία αινιδία έξηρξει χαράς στη φωνή του.

— Τό λόγο μου σας τον έχω δώσει ήδη. Τι άλλο ύπολείπεται να κάμω; ρώτησε ο Κερβάλ.

'Ο πρίγκιπς έταίρωσε τότε τά χέρια στο στήθος του και βύθησε τό βλέμμα του μέσα στα μάτια του Κερβάλ, σαν να θέλε να εισοχηρήσι στα βαθύτατα της σκέψέος του. Έπειτα τον ρώτησε με φωνή σοβαρή κι' επίσημη:

— Η Σιμώνη σας αγαπά, κύριε. Σεις όμως... σεις την αγαπάτε;...

— Άν θέλετε να σας άπάντησω ειλικρινώς, θα σας ειπώ ότι, δέν την αγαπά... άπάντησε ο Κάρολος. Άλλά σας βεβαίω συγχρόνως ότι δέν αγαπά τό καμμίαν άλλη γυναίκα. Σας βεβαίωω επίσης ότι την αγάπη μου όλη την έχω φυλαγμένη γιά κείνη που θα γίνη γυναίκα μου. Τίποτε άλλο...

— Προσέξατε. Μία τέτοια ύπόσχεσι είνε πολύ τολημηρή, είτε ο Όλκάρ. Μερικές φορές μής συμβαίνουν πράγματα ανώτερα της θελήσεώς μας.

— Σας έδωσα τό λόγο μου, κύριε, επανέλαβε ο Κάρολος. Τότε ο Όλκάρ άλλως τό χέρι του προς τό νέο και με μία άδιόρατη θλίψη του ψιθύρισε:

— Άκουσέ με, παιδί μου. Σε λέω παιδί μου, γιατί κάθε άνθρωπος με τά χρόνια τά δικιά μου έχει τό δικαίωμα να όνομάξη έτσι τους νέους της ηλικίας σου. Άγαπό τη Σιμώνη όσο τίποτε άλλο στον κόσμο αυτό. Κάθε φορά που μιλώ γιά την άνεστια μου, ή καρδιά μου χτυπά μέσ' στα στήθη μου, σαν να προκειται γιά την κόρη μου. Φοβόζωμ λοιπόν μήπως ή Σιμώνη, που είνε σχεδόν άέρην, σβήση έσφινάκι με τό τίποτε, με μία παραμικρή στενοχώρια... Γι' αυτό έπαμνω τόσο, γι' αυτό σας παρακαλώ να της εξασφαλίσετε την εύτυχία. Κάμετε ό,τι μπορείτε γι' αυτή. Έγώ, λημονώντας προς χάριν της τό μίους μου κατά των Άγγλων, συμβουλεύητικα τους καλυτέρους Άγγλους γιατρούς της Βουβόνης και της Καλιζούτας. Σήφωνα μάλιστα με τις συμβουλές τους, ήμουν άποφασισμένος να έγκαταλείψω τις Ίνδιες μαζί με τη Σιμώνη γιά να ζητήσω κανένα άλλο κλίμα λιγότερο θερμό. Ίσως φύγοιμε γιά τη Γαλλία. Έτσι ο χορισμός σας θα είνε μικρός. Άρχει να την αγαπίσετε...

'Ο Κερβάλ βυθίστηκε σε σκέψεις πολύ θλιβερές. Σε λίγο όμως, σηκώνοντας τό κεφάλι του, άλλωςε τό χέρι του στον πρίγκιπια με ήρεμια και του ειπε:

— Άφοϋ ή Σιμώνη μ' αγαπά, θα την αγατήσω κι' εγώ εξίσου. Μονάχα να τη ρωτήσοιμε άν δέχεται να με παντρευτή...

'Ο Όλκάρ έσφιξε τό χέρι του νέου και του άποκρίθηκε κοττάζωντας ήπλά, σαν να επεκαλείτο τη βοήθεια του Θεού:

— Σας ευχαριστώ γιά την καλοσύνη σας, σας ευχαριστώ γιά τά γενναία αίσθημάτά σας. Σώζετε τη ζωή του παιδιού μου. Ο Θεός να σας τό άναποδώσει! Είθε να είνε εύτυχισμένες ή ημέρες σας. Τρέχω στη Σιμώνη να της άναγγείλω την εύχάριστη είδησι...

(Άπολυθεί)



— Θα σε περιμένο με λαχτάρα και με χτυποκαρδί...

